

Sygn. akt X K 535/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 listopada 2016 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku X Wydział Karny w składzie

Przewodniczący: SSR Dorota Zabłudowska

Protokolant: Anna Wiecheć

po rozpoznaniu w dniu 8.11.2016 r. sprawy **A. K. (1)**, syna F. i E. z domu T., urodzonego (...) w M.,

oskarżonego o to, że :

w dniu 15 czerwca 2015 r. w G. na ul. (...) prowadził rower w ruchu lądowym, niestosując się tym samym do orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 20.11.2012 r. o sygn.. akt X K 1229/12 zakazu prowadzenia rowerów obowiązującego od 28.11.2012 r. do 28.11.2016 r.,

tj. o przestępstwo z art. 244 k.k.

I. oskarżonego A. K. (1) uznaje za winnego zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 244 k.k. wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz r. pr. A. K. (2) kwotę 738 zł (siedemset trzydzieści osiem złotych) tytułem zwrotu nieopłaconych kosztów obrony z urzędu oskarżonego;

III. na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 624 k.p.k. zwalnia oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych.

Sygn. akt X K 535/16

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Względem A. K. (3) wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 20 listopada 2012 roku w sprawie X K 1229/12 orzeczono zakaz prowadzenia rowerów, który to środek karny miał obowiązywać przez okres 4 lat tj. od 28 listopada 2012 roku do 28 listopada 2016 roku.

/dowody: wyjaśnienia oskarżonego k. 15-16;

odpis orzeczenia k. 79/.

W dniu 15 czerwca 2015 roku w godzinach popołudniowych mając świadomość, że obowiązuje go zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych A. K. (1) jechał rowerem ulicą (...) w G., gdzie został zatrzymany przez patrol Policji do rutynowej kontroli drogowej. W jej wyniku ustalono, że A. K. (1) obowiązuje wskazany wyżej zakaz prowadzenia rowerów.

/dowody: zeznania świadka D. D. k. 7-8;

wyjaśnienia oskarżonego k. 15-16/.

A. K. (1) przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego w charakterze podejrzanego oświadczył, iż rozumie treść stawianych mu zarzutów i przyznaje się do popełniania zarzucanego mu czynu. Podał, że postanowił pojechać rowerem ponieważ bolała go noga w związku z czym nie był w stanie poruszać się na piechotę.

Jednocześnie z uwagi na wymóg zwięzłości uzasadnienia wynikający z art. 424 § 1 k.p.k. odstąpiono od cytowania całości wyjaśnień oskarżonego odsyłając do wskazanych poniżej kart akt postępowania.

/wyjaśnienia oskarżonego k. 15-16/ .

A. K. (1) ma wykształcenie podstawowe. Jest stanu wolnego i nie ma nikogo na swoim utrzymaniu. Jest bezrobotny i utrzymuje się ze zbierania złomu osiągając z tego tytułu dochód w wysokości około 400 zł miesięcznie. Zgodnie z oświadczeniem leczy się w związku z chorobą serca oraz astmą. Nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie, ani odwykowo. W toku postępowania został poddany badaniu przeprowadzonemu przez dwóch biegłych psychiatrów, którzy zgodnie stwierdzili, iż względem A. K. (1) w niniejszej sprawie nie zaszyły przesłanki z art. 31 § 1 i 2 k.k. był uprzednio wielokrotnie karany za przestępstwa z art. 178a § 2 k.k. w zb. z art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k.

/dowód: dane osobopoznawcze 14-15;

karta karna k. 102-104;

odpisy orzeczeń k. 55-56, 77-78, 79, 80-81, 82, 83, 84;

opinia sądowo – psychiatryczna k. 118-119/.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle wszystkich przeprowadzonych i ujawnionych w toku postępowania dowodów należało przyjąć, iż sprawstwo oskarżonego A. K. (1) odnośnie zarzucanego mu czynu nie budzi wątpliwości. Do powyższego przekonania doszedł Sąd głównie w oparciu o zeznania świadka D. D. oraz odpisy orzeczeń wydanych względem oskarżonego, w tym w szczególności wyroku w sprawie X K 1229/12.

Sąd w pełni dal wiarę zeznaniom D. D. – funkcjonariusza policji, którzy w dniu 15 czerwca 2015 roku zatrzymał oskarżonego do kontroli drogowej. Świadek w sposób zwięzły i jednocześnie szczegółowy opisał okoliczności zatrzymania oskarżonego do rutynowej kontroli drogowej oraz jakie było poczynione w jej toku ustalenia. W sprzeczności ze wskazaniami świadka nie stał przy tym żaden inny uznany przez Sąd za wiarygodny dowód przeprowadzony w sprawie, przeciwnie – znajdowały one potwierdzenie w znajdujących się w aktach sprawy dokumentach. W związku z powyższym, Sąd uznał omawiane zeznania za wiarygodne i dokonał ustaleń faktycznych w sprawie w oparciu o ich treść.

Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania autentyczności dokumentów w postaci: danych o karalności, danych osobopoznawczych oraz odpisów orzeczeń. Brak w sprawie innych dokumentów, które mogłyby podważyć autentyczność wymienionych, bądź też zakwestionować ich autorstwo i treści w nich zawarte. Mając ponadto na uwadze zgodność danych wynikających z powyższych dokumentów z treścią zeznań świadków, brak było podstaw do zakwestionowania wiarygodności wskazanych dowodów. Dowody te mają szczególny charakter, gdyż stanowią jedną z podstaw do ustalenia sprawstwa oskarżonego w zakresie zarzucanego mu oskarżeniem czynu.

Podobnie Sąd nie miał zastrzeżeń, co do wiarygodności opinii sądowo – psychiatrycznej wydanej w sprawie przez biegłe E. D. i A. K. (4). W swojej opinii biegłe w sposób jednoznaczny stwierdziły, iż oskarżony nie jest chory psychicznie ani upośledzony umysłowo i nie zachodzą w stosunku do oskarżonego przesłanki z art. 31 § 2 k.k. Opinia ta nie budzi w ocenie Sądu wątpliwości. Została bowiem sporządzona przez biegłe w zakresie ich specjalności zawodowej, zgodnie ze wskazaniami wiedzy oraz doświadczenia. Zaprezentowane zaś wnioski korespondują z całokształtem

materiału dowodowego w zakresie, w jakim został on uznany za wiarygodny. Z tych względów, Sąd uznał ją za miarodajny dowód na przytoczone okoliczności i dokonał ustaleń w powyższym zakresie również na jej podstawie.

Mając na względzie powyższe rozważania Sąd doszedł do wniosku, że wyjaśnienia oskarżonego zasadniczo polegają na prawdzie. A. K. (1) nie zaprzeczał bowiem, iż w dniu 15 czerwca 2015 roku pomimo obowiązującego go środka karnego prowadził rower, co jest zgodne z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym. Odnosząc się natomiast do wskazań oskarżonego, iż był on zmuszony pojechać rowerem z uwagi na problemy zdrowotne z prawą nogą, które uniemożliwiały mu sprawne i bezbolesne poruszanie się pieszo, Sąd doszedł do przekonania, iż powyższe nie może stanowić usprawiedliwienia dla jego zachowania. Choć bowiem oskarżony wyraźnie sugerował, że znalazł się w sytuacji bez wyjścia, należało stwierdzić, że miał on świadomość zarówno co do obowiązującego go zakazu prowadzenia rowerów, jak i charakteru swoich dolegliwości, gdyż te były przewlekłe i pojawiły się na długo przed datą popełnienia przez niego czynu zabronionego. A. K. (1) z łatwością był zatem w stanie przewidzieć, że nie zdoła przemieszczać się na terenie G. na pieszo, opierając jedynie o prowadzony obok rower i w związku z tym mógł wybrać inny sposób poruszania się po mieście, jak przykładowo środki komunikacji miejskiej.

Na podstawie przedstawionej powyżej oceny materiału dowodowego, w ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, iż oskarżony A. K. (1) dopuścił się zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu kwalifikowanego z art. 244 k.k.

Sąd stwierdził w tym zakresie, iż odpowiedzialności karnej za zarzucone oskarżonemu przestępstwo z art. 244 k.k. podlega m.in. ten, kto nie stosuje się do orzeczonego przez sąd zakazu prowadzenia pojazdów. Tymczasem A. K. (1) w dniu 15 czerwca 2015 roku w G. na ulicy (...) prowadził w ruchu lądowym rower pomimo zakazu prowadzenia rowerów orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku X Wydział Karny sygn. akt X K 1229/12 na okres od dnia 28 listopada 2012 roku do dnia 28 listopada 2016 roku, tym samym wypełniając wszystkie znamiona wskazanego występkę.

Przed przejściem do omówienia wymiaru kary oraz innych konsekwencji prawnych czynu przypisanego oskarżonemu, wyjaśnić należy, dlaczego Sąd w niniejszej sprawie zastosował przy orzekaniu wyroku przepisy kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym po dniu 01 lipca 2015 r. W związku z tym, że przepisy kodeksu karnego obowiązujące w czasie popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu czynu zostały w istotny sposób zmienione ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2015.396), należało rozstrzygnąć kwestię tzw. konkurencji ustaw, czyli rozstrzygnąć, która z ustaw byłaby dla oskarżonego względniejsza. Stosownie do zgodnego stanowiska doktryny i orzecznictwa, które Sąd orzekający w sprawie w pełni podziela, ocena, która z konkurujących ustaw jest względniejsza dla oskarżonego, zawsze wymaga uwzględnienia okoliczności konkretnej sprawy (vide: uchwała SN z dnia 24 listopada 1999 r., I KZP 38/99, OSNKW 2000, nr 1-2, poz. 5). Aprobując przytoczony pogląd, Sąd orzekający w sprawie dostrzegł, iż generalnie sytuacja A. K. (1) w obu stanach prawnych jest tożsama - zagrożenie karne przewidziane w art. 244 k.k. jest bowiem identyczne. Mając zatem na uwadze, iż zasadą jest stosowanie ustawy obowiązującej w momencie orzekania, nie znajdując postaw dla stosowania ustawy karnej obowiązującej przed wskazaną nowelizacją Sąd wyrokował w oparciu o przepisy kodeksu karnego w brzmieniu z daty wyrokowania.

Rozważając kwestię kary dla A. K. (1) za opisany powyżej czyn, Sąd miał na względzie przesłanki określone w dyrektywach jej wymiaru ujętych w art. 53 k.k.

Wymierzając karę oskarżonemu Sąd za okoliczność obciążającą uznał fakt, iż A. K. (1) dopuścił się przypisanego mu przestępstwa w zamiarze bezpośrednim, w konsekwencji czego jego zachowanie należy potraktować jako świadome i rażące lekceważenie obowiązującego porządku prawnego. Podkreślenia wymaga nadto, iż A. K. (1) zdawał sobie w pełni sprawę z obowiązującego zakazu prowadzenia rowerów i miał obiektywna możliwość wybrania innego sposobu przemieszczenia się, aniżeli właśnie jada na nim. Sąd zważył również, że popełnianie przez oskarżonego przestępstwa z art. 244 k.k. ma charakter niemalże notoryczny, co dodatkowo przemawia na jego niekorzyść. Za okoliczność łagodzącą poczytano A. K. (1) przyjęta przez niego postawę po popełnieniu czynu zabronionego, tj. przyznanie się do winy, okazanie skruchy i złożenie wyjaśnień, które przyczyniły się do dokonania ustaleń w sprawie.

Przez wzgląd na powyższe Sąd zdecydował, że najodpowiedniejszą karą dla A. K. (1) za dopuszczenie się przez niego przestępstwa z art. 244 k.k. będzie kara 3 miesięcy pozbawiania wolności,

W ocenie Sądu nie zachodziły przy tym w przedmiotowej sprawie okoliczności umożliwiające zastosowanie wobec oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wymierzonej mu kary pozbawienia wolności. Abstrahując bowiem od fakty, iż na gruncie przepisów obowiązujących w momencie orzekania, w oparciu o które wyrokował Sąd, byłoby to niemożliwe z uwagi na uprzednie skazania A. K. (1) na kary pozbawienia wolności, należało stwierdzić, iż również na gruncie stanu prawnego obowiązującego w dacie popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu czynu nie spełniałby on warunków z art. 69 k.k. (co dodatkowo przemawiało za stosowaniem znowelizowanych przepisów Kodeksu karnego). Uwzględniając bowiem dyspozycję art. 69 § 1 i 2 k.k. Sąd przyjął, że w stosunku do oskarżonego nie występuje owa „pozytywna prognoza kryminologiczna” o której mowa w tym przepisie. Brak bowiem podstaw do stwierdzenia, że oskarżony nie popełni ponownie przestępstwa – wnioskowi takiemu przeczą materiały zebrane w przedmiotowym postępowaniu oceniane przy uwzględnieniu wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Oskarżony mimo stosowania wobec niego w/w środka probacyjnego w innych sprawach popełniał kolejne czyny zabronione, w tym także w ustalonych okresach próby. Powyższe wyklucza uznanie, że zachodzi wobec niego rękojmia, o której mowa w powołanym art. 69 § 1 i 2 k.k. W ocenie Sądu jedynie wymierzenie oskarżonemu kary bezwzględnej pozbawienia wolności pozwoli na osiągnięcie założonych wobec niej celów zarówno w sferze prewencji szczególnej, tj. powstrzymanie oskarżonych od popełniania przestępstw w przyszłości, lecz także ogólnej.

Sąd zasądził również na rzecz obrońcy z urzędu oskarżonego adw. A. K. (2) kwotę 738 zł, tytułem zwrotu nieopłaconych kosztów obrony oskarżonego w niniejszej sprawie.

Sąd zdecydował również na mocy art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 624 k.p.k. zdecydował o zwolnieniu oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych. W tym względzie Sąd miał na uwadze, iż A. K. (1) jest osobą bezrobotną i utrzymuje się z dochodu w wysokości zaledwie 400 zł, obowiązek poniesienia wskazanych kosztów byłby zatem dla niego zbyt dużym obciążeniem.

Sędzia SR Dorota Zabłudowska